

Усоята прокѣнтѣ и отдолу се отекна плачливо:  
Ехо-о!...

Електрическото фенерче щракна и освѣти голѣмъ кржгъ. Слави отново изкомандува:

— Сега, хайде съ мене! — И тримата се смѣкнаха надолу, отдето идѣше гласътъ. Той се чуваше все по-близу — уплашенъ, жаленъ гласъ на дете. Когато приближиха съвсемъ, Чочо изведнажъ извика:

— Бате Славе, Бонка, наша Бонка! Познахъ я по плача!

Следъ една-две минути фенерчето освѣти момичето, седнало на единъ камъкъ до рѣката, обезумѣло отъ страхъ, цѣло въ сълзи, съ изподраскани бузи.

— Що щещъ ти тука, мари? — викна Слави.  
— Тю-ю, че ни изплаши! Хайде ставай да вървимъ!

Бонка хълцаше още, разплакана и засмѣна, и разправяше:

— Вървѣхме всички... азъ се спустнахъ да бера цвѣтя и съмъ изостанала самичка... Взехъ да се катеря — паднахъ и си ударихъ крака... Сега не мога да стѣпя на него... Мамо-о, че страшно бѣше! Какъ не ме изяде нѣкоя мечка, не знамъ... Викахъ, викахъ — никой нѣма... Чакъ като чухъ музикката на Любо, и ви познахъ. Тогазъ малко се зарадвахъ и по-силно завикахъ...

Любенъ погледна гордо къмъ Слави:

— Видѣ ли, бате Славе, музикката пакъ свърши работа!